

„Духово дете", Соња Хартнет

Живот није бајка већ неизвесно путовање

Теме романа су потрага за смислом живота, љубав, одрастање, старење, губитак и самоћа.

Главна јунакиња је стара госпођа Матилда Викторија Аделејд – Меди. После шетње са својим псом Пиком затиче непознатог дечака у дневној соби. Послужује га чајем и кексом. Он јој замера јер кућа мирише на старост, а она има боре и спора је. Матилда му прича свој живот.

Отац је пуно радио, а мајка је била строга. Меди је волела да шета поред океана. Када се вратила из интерната, отац ју је питао „Шта је најлепша ствар на свету?". Размишљала је, па одговорила „Морски орлови". Отац је предложио да крену на пут око света, да види све и одлучи шта је најлепше. Укрцали су се на брод. Пели су се на пирамиду и дине, обишли џунглу и гротло вулкана. Вратили су се на њен 18. рођендан. Тата јој је дао поклон и поновио питање. Није знала, лепота различитих ствари се не пореди. Одговорио јој је да пажљиво гледа испред себе. Отворила је поклон - огледало. Угледала је свој лик и схватила: она је јединствена, паметна, умеће да нађе пут.

На плажи је срела необичног младића. Осетила је блискост јер су мислили исто. Назвала га је Перце. Име му је пристајало, био је слободан, део природе. Меди се заљубила али родитељима се није свидео. Отац је поставио услов: ако је воли живеће као и други. Уселили су се у брвнару и у почетку били срећни. Живот није био лак и они су се мењали. Перце се осећао заробљеним и чезнуо за слободом. Она је била трудна и надала се срећи. Бебу су звали „мала вила". Трудноћа се нагло прекинула, Меди је покушала да се убије, а он ју је спасао. Иако ју је волео, морао је да оде.

Матилда је била тужна али није престала да га воли. Себи је постављала питања. Купила је једрењак „Албатрос", научила једрење, спаковала ствари и мачка Персеја. Није рекла родитељима да иде, отиснула се сама у потрагу. Пловила је кроз буре, сретала животиње, ветар Зефир ју је саветовао да свако путовање има крај. Искрцала се на Острву спокоја и нашла Перцета. Желела је да му каже да се врати. Нашао је мир и утеху, због љубави се мењао и није био свој. Опростили су се.

Размишљајући о свему, Матилда је одлучила да оде у рат као болничарка, а затим да студира медицину. Отац ју је подржао и ускоро умро. Често је мислила на оца, Перцета и на „мало вилинско биће". Постала је добар и цењен лекар. Када је мајка умрла, продала је кућу и задржала успомене.

Остарила је. Било јој је драго што је у животу доживела љубав, иако крај није био срећан, јер живот није бајка. Дошло је време да умре, схватила је да је дечак који ју је посетио Перцетов дух. Дошао је по њу и лагано му се препустила.